

เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน?

ฉฐกา. ๑๗.๑๑-๑๕

คำนำ

พระคัมภีร์ตอนนี้กำลังกล่าวถึงพระเยซูทรงดำเนินระหว่างทางเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ทรงเลียบไปตามแคว้นสะมาเรียและกาลิลี

นักศาสนศาสตร์กำลังเปรียบเทียบกรุงเยรูซาเล็มเป็นเหมือนเมืองสวรรค์ (เพราะอยู่ในที่สูง และเป็นที่ประดิษฐานพระวิหารของพระเจ้า เรียกเมืองนี้ว่าเมืองศิโยนหรือเมืองบริสุทธิ หรือสถานที่ประทับของพระเจ้า) ส่วนเมืองอื่น ๆ นั้นเปรียบได้กับโลกนี้

พระเยซูพบกับความต้องการของผู้คน (ข้อ ๑๒)

ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราจะเห็นว่า พระเยซูเสด็จเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อพบปะกับความต้องการของประชาชน พระองค์ไม่ได้นั่งรอให้คนคิดบาปเข้ามาหา แต่ออกไปหาคนเหล่านั้นด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรงแสดงความห่วงใยผู้คน พระองค์ทรงเทศนาสั่งสอนพระวาทะของพระเจ้า ทรงรักษาโรคของประชาชนให้หาย และทรงเลี้ยงอาหารแก่พวกเขา

พระเยซูทรงสั่งพวกสาวกของพระองค์ว่า “จงออกไป..จงออกไป (ประกาศข่าวประเสริฐ)

บทเรียน : ถ้าหากว่าเราต้องการรู้จักสภาพความเป็นอยู่ของผู้คน จะต้องออกไปยังที่ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ เมื่อเราเห็นผู้คนแต่งตัวมาโบสถ์ในเช้าวันอาทิตย์ อาจจะไม่เหมือนกับเวลาพวกเขาอยู่ที่บ้านก็เป็นได้

คำถาม สำหรับคริสเตียนทุกคนคือ ในสัปดาห์หรือในเดือนที่ผ่านมา ท่านได้ออกไปพบปะกับความต้องการของผู้คนหรือไม่ มากน้อยแค่ไหน?

ในสมัยพระคัมภีร์ถือว่า โรคเรื้อนเป็นโรคแห่งความผิดบาป จะต้องถูกแยกออกจากชุมชนและไปอยู่ในนิคมโรคเรื้อนโดยเฉพาะ เวลาเดินทางไปไหนมาไหนจะต้องเอามือปิดริมฝีปากบนและร้องตะโกนว่า “ไม่สะอาด ไม่สะอาด”

คนที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ (ข้อ ๑๒-๑๓)

๑) ยืนอยู่แต่ไกล

พระคัมภีร์บันทึกว่า “เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ ยืนอยู่แต่ไกล” นี่แสดงถึงความถ่อมใจ ไม่กล้าที่จะเข้ามาใกล้พระเยซู เพราะพวกเขารู้ว่าตนเองเป็นคนบาป ซึ่งแตกต่างไปจากท่าทีของพวกนักศาสนาเช่นฟาริสีและสะดูสี ที่โยโสโอง อวดตัวในการอธิษฐาน

คนโรคเรื้อนรู้สึกว่าคุณเองขาดแคลนฝ่ายจิตวิญญาณ ดังที่พระเยซูตรัสว่า “บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายวิญญาณก็เป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา” (มัทธิว.๕.๓) ในฉบับภาษากรีกใช้คำว่า ptochos หมายถึงคนที่ยากจนจนแค้นด้านจิตใจ เหมือนกับขอทานที่อด ๆ อยาก ๆ ไม่มีข่าวสารจะกรอกหม้อ หรือไม่มีข่าวตักตักถึงท้องสักเม็ดเดียว และมีความต้องการจริง ๆ ถ้าไม่ได้จะตายแน่ ๆ

๒) ส่งเสียงร้อง

คนโรคเรื้อนส่งเสียงร้องว่า “เยซูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด” ขอสังเกตว่า พวกเขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พร้อมใจกันร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เพราะพวกเขารู้ตัวว่าช่วยตนเองให้หายโรคไม่ได้ แต่พระเยซูทรงช่วยได้

ใครก็ตามมีท่าทีเหมือนกับคนโรคเรื้อนเหล่านี้ ย่อมจะได้รับความเมตตาและพระคุณจากพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

เชื่อฟังคำสั่ง (ข้อ ๑๔)

“เมื่อพระองค์ทรงเห็นแล้วจึงตรัสแก่พวกเขาว่า จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิตเถิด เมื่อกำลังเดินไปพวกเขาทั้งหลายก็หายสะอาด” (ข้อ ๑๔)

เราจะเห็นว่า คนโรคเรื้อนไม่มีคำถาม ไม่มีข้อแม้ ไม่ถามถึงเงื่อนไขของการหายโรคว่า ทำไมพระเยซูไม่ทรงรักษาพวกเขาให้หายเดี๋ยวนี้อะไร? ทำไมจะต้องสั่งให้เดินไปที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม (ซึ่งหนทางระยะไกล) เขาอาจจะอ้างว่า โรคเรื้อนทำให้พวกตนเดินทางไม่สะดวก ถ้าหากว่าเดินไปพบปุโรหิตแล้วและตรวจโรคพบว่ายังไม่หายละอะอะไรจะเกิดขึ้น?

แต่พระคัมภีร์บอกว่า ด้วยความเชื่อและการเชื่อฟังโดยไม่มีเงื่อนไขใด ทำให้พวกเขาหายจากโรคเรื้อน

บทเรียน : เมื่อใดก็ตามที่ใครคนใดคนหนึ่งมีความเชื่อเหมือนกับคนโรคเรื้อน เรียกร้องหาพระเยซูด้วยการอธิษฐาน เชื่อฟังพระวาจาของพระเจ้า เขาก็จะหายจากโรคบาปและมีชีวิตที่บริสุทธิ์ทันที

ไปสืบกลับมาหนึ่ง (ข้อ ๑๕)

“ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เห็นว่าตัวหายโรค จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า มิสืบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่แกคนนั้นอยู่ที่ไหน ไม่เห็นมีผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า”

โปรดสังเกตดูท่าทีของคนโรคเรื้อนคนนี้

- เขากลับมาหาพระเยซู
- เขาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง
- กราบลงตรงพระบาทพระเยซู
- โมทนาพระคุณของพระเจ้าด้วยใจถ่อมลง

ยิ่งไปกว่านั้น พระคัมภีร์บอกว่า “คนนี้เป็นชาวสะมาเรีย” (ซึ่งชาวยิวแท้ถือว่าคนสะมาเรียเป็นพวกผสมกับคนต่างชาติ เป็นคนไม่สะอาด เป็นคนนอกศาสนา และเป็นคนบาปหนาอธรรม) นั่นแสดงว่า อีกแกคนคงเป็นชาวยิว (ซึ่งมักจะถือคัมภีร์ กบฏและไม่เชื่อฟังพระเจ้า)

บทเรียน : เราคริสเตียนควรจะมีเหมือนกับคนโรคเรื้อนชาวสะมาเรียคนนี้ ที่สำคัญในพระคุณของพระองค์อยู่เสมอ สรรเสริญ นมัสการ ขอบพระคุณพระเจ้า และมีท่าทีแห่งการถ่อมใจลงอยู่เสมอ

สรุป - แกคนนั้นอยู่ที่ไหน?

พระเยซูกำลังถามว่า “แกคนนั้นอยู่ที่ไหน?”

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวต่อไปว่า แกคนนั้นอยู่ที่ไหน แต่อาจจะเป็นไปได้ว่า

- แกคนนั้นอาจจะอยู่ในบ้านหลังใดหลังหนึ่ง
- แกคนนั้นอาจจะกำลังเดินอยู่ในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง และกำลังสนุกสนานเพลิดเพลินกับโลกนี้
- แกคนนั้นอาจจะเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสตจักรที่กำลังเทศนาอยู่ที่ธรรมาสน์
- แกคนนั้นอาจจะเป็นสมาชิกคนใดคนหนึ่งที่กำลังนมัสการพระเจ้าอยู่ในโบสถ์เช้าวันอาทิตย์ (เป็นพวก “ตัวโกल्ली – ใจห่าง”)

- แก้วคนนั้นอาจจะเป็นคนที่กำลังจะมั่งคั่งมั่งนปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าอยู่ แต่เป็นเพียงทำตามหน้าที่เท่านั้น

พระวณะของพระเจ้าเตือนว่า “จงระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดเพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้า” (ฮีบรู. ๑๖.๑๖)

หากท่านไม่สำนึกในพระคุณของพระองค์ ใจแน่นอน ท่านก็เป็นหนึ่งในจำนวนแก้วคนนั้น
คำอธิษฐาน : พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ขอเป็นเหมือนคนเดียนั้นที่กลับมายกย่องสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง.